

MALÁ BAILEY NA TRHOVISKU

Šťastie sa na mňa usmialo, pretože kaviareň, ktorú som hľadala, bola hneď prvá, do ktorej som vstúpila.

Nachádzala sa v malej, zastrčenej uličke smerom od centra mesta, pichnutá medzi malý obchod s kvetmi a požičovňu bicyklov. Keď som si hľadala jej meno v slovníku, nenašla som ho.

Na malej kaviarni sa mi zapáčil oblúkový vstup s krídlami dvier otvorenými dovnútra a s dvomi jednoduchými schodíkmi. Vnútro bolo útulné a príjemne vyhriate slnkom. Nachádzalo sa tu päť okrúhlych stolov, každý s tromi stoličkami. Pri jednom sedel postarší pán, čo si vychutnával svoju kávu, pri ďalšom zase dvaja tuční páni s rozopnutými košeľami, ktorých smiech bolo počuť až do ulice. V rohu sedela zamilovaná dvojica s jahodovým milkshakeom a ostatné dva stoly boli prázdne.

Na stenách sa vynímali krásne namaľované obrazy, ktoré zachytávali unikátne panorámy mesta a jeho okolia. Vyvolávali vo mne chuť navštíviť najbližšiu galériu či vernisáž. Keď sa moje oči prestali túlať po obrazoch, práve oproti oblúkovému vstupu som si za dreveným pultom všimla usmievavého snedého chlapíka s čiernymi fúzmi.

To musí byť majiteľ, pomyslela som si. Bez rozmýšľania som sa pohla smerom k nemu.

Keď som sa ocitla zoči-voči jeho bielemu úsmevu, čiernym fúzikom a obrovským hnedým očiam plným radosti zo života, zabudla som takmer všetko, čo som sa počas niekoľkých dní naučila po španielsky.

„Buenos días, señor,” zahabkala som s nevinným úsmevom, snažiac sa spomenúť si aspoň na jednoduché frázy. Zatiaľ som

nechcela vytáhnovať slovník, aby som nevyzerala ako tuctový turista, no obľial ma studený pot pri myšlienke, že ho asi budem musieť čoskoro použiť.

„¿Puedo hacerte una...“ spomenula som si na prvú polovicu vety, ale tá druhá mi unikala, napriek tomu, že som ju mala na jazyku. „Una...“ chytila som sa za hlavu.

„¿Una pregunta?“ doplnil veľmi príjemným hlasom.

„Áno!“ vykrikla som od radosti. „Teda sí, sí!“

„Môžeme sa baviť aj po anglicky, slečna,“ prehovoril so silným španielskym prízvukom a úsmevom na perách.

„Vďaka Bohu, neviem až tak dobre po španielsky,“ zasmiala som sa nervózne. „Vlastne... neviem po španielsky vôbec.“

„Čo by ste sa chceli spýtať? Akú tu máme kávu? Vynikajúcu, ak môžem povedať, a za najlepšiu cenu v najbližšom okolí. Akú by ste si priali?“

„Ďakujem, vašu kávu si dám. Ale mám inú otázku,“ povedala som, tentokrát už smelšia, keďže som hovorila materinským jazykom. „Možno to vyznie veľmi podivne, ale hovorí vám niečo meno Miguel Kníhžberač?“

Majiteľ kaviarne zmeravel, radosť zo života sa v jeho očiach razom rozplynula.

„Odkiaľ poznáte to meno?“

Takže som tu správne, pomyslela som si. To je dobrá správa!

„Od jedného kníhkupca v Belgicku. Povedal mi jeho príbeh a poslal ma sem, do tohto mestečka, aby som našla, ako sa zdá...“ ukázala som na neho otvorenou dlaňou, „vás!“ „Vraj o ňom budete vedieť viac.“

Majiteľ sa zamračil a pozrel sa za mňa, do kaviarne. Potom mykol perami a opäť sa mi pozrel do očí.

„Prečo vám o ňom hovoril?“

„Hľadám jednu knihu, ktorá sa nedá nájsť. Vraj má takú veľkú knižnicu, v ktorej by sa mohla nachádzať. Pomôžete mi?“

„Zatváram o deviatej večer,“ povedal po chvíli premýšľania.
„Príďte na záverečnú a pokúsím sa vám pomôcť.“

Zamrazil ma tón jeho poslednej vety. V mojej hlave vytváral najrôznejšie scenáre ešte hodinu po tom, ako som z kaviarne odišla. Práve som sa nachádzala vo svojej izbe, späť v hoteli El Sueño, ležala som horeznak na posteli a pozorovala sivý plafón.

Čo mala znamenať zmena v jeho prístupe? Čo také strašidelné či strašné sa skrýva pod menom Miguel Kníhžberač?

Od pani na recepcii som sa okrem najnovších klebiet mesta Tostadas dozvedela, že večera sa podáva až o dve a pol hodiny. Hoci som si na cestu pribalila štyri knihy na čítanie, nechcelo sa mi čítať. Som predsa v Španielsku! V krajine plnej slnka, horkokrvných ľudí a atmosféry nekončiacej sa diskotéky!

Rozhodla som sa využiť to naplno. Nevieam, kedy budem mať ďalšiu šancu ocitnúť sa v tejto krajine, preto som vyšla z izby a vydala sa do horúcich ulíc malého mestečka hľadať dobrodružstvo.

Pri východe z recepcie som si na presklenom podstavci všimla niekoľko farebných letáčikov, ktoré ma hneď zaujali. Pristavila som sa pri ňom a niektoré z nich som sa snažila prečítať. Zapáčil sa mi jeden s obrázkom stánku s vysmiatej starčekom, ale nevedela som ho preložiť. Preto som sa šla opýtať pani na recepcii, tá však na mňa vychrlila štyridsať slov za dvadsať sekúnd. Snažila som sa ju zastaviť, ale akosi ma nepočúvala a stále si húdla svoje.

Za pultom recepcie sa zrazu objavil mladý, opálený chlap. Mohol mať dvadsaťpäť rokov, zelené oči prenikali človekom ako teplý nožík maslom, čierne dlhé vlasy mal esteticky založené za ušami a pod modrou košelou s vyhrnutými rukávami sa mu črtalo vypracované telo.

„Hovorí, že za mestom je každomesačný trh, je to turistický raj,“ veľkým úsmevom odhalil zuby biele ako sneh a zdalo sa mi, že jeho líčne kosti sa ešte zostrili. Prekvapila ma aj výslovnosť

angličtiny, ktorá bola omnoho lepšia ako pri mnohých Angličanoch.

„Ďakujem,“ povedala som s úsmevom a popri vychádzaní z hotela som začula, ako pani na recepcii do mladého chlapa dosť hlasno kričí. Z toho, čo som dokázala preložiť, to bol jej syn, ktorého mi skôr toho dňa ponúkala za muža. Na chvíľu som sa nad tým zamyslela, ale hneď som svoje myšlienky pustila z hlavy a vydala sa na trh za mestom.

Keďže som cestu nepoznala, musela som sa popýtať ľudí, ktorých som stretla. Napodiv, aj s minimom slovnej zásoby som dokázala celkom presne pochopiť, akou cestou sa mám na trhy vydať.

Cesta mi aj s vypytovaním trvala asi dvadsať minút a trhovisko, ktoré by som si ani nevšimla, keby som ho nehládala, som našla po prepletaní sa v spleti úzkych a slepých uličiek.

Plocha, kde sa trhy odohrávali, bola podobná menšiemu futbalovému štadiónu. Zvonka celý priestor vyzeral ako obrovská budova určená na poľnohospodárske využitie. Vo vnútri sa však nachádzal úplne iný svet.

Bola to rozprávková krajina preplnená farebnými a živými stánkami s rôznymi tovarmi, väčšinou domácej výroby. Našla som tu stánok, kde buclatá pani predávala vyrezávané varešky, stánok plný voskových sviečok s obrázkami španielskych svätcov, stánok, kde vysoký čierny chlapík ponúkal domáce tortilly. Bol tu aj stánok ponúkajúci tetovanie, namalovanie portrétu, domáce nealkoholické pivo, ovčí syr alebo slamené klobúky.

Trhy akoby mali dušu, ktorá bola nespútaná, dobrodružná. Duša, hodná horkokrvného Španiela, ktorý miluje život. Aj keď sa na trhy dostali postaršie dámy s vráskami na čelách alebo krívajúci páni s ovisnutými bruchami, vstúpila do nich energia mladých Španielov dychtiacich po krásach života a užívajúcich si ich plnými dúškami.

Bol tu aj stánok s látkovými bábikami, kde mi dve predavačky, ktoré boli sestry, rozpovedali históriu vyrábania bábik v ich rodine. Siahala až do napoleonských čias. Strávila som tu asi hodinu kecaním o mojom živote a o živote dvoch sestier. Bolo to magické!

Počas prechádzania pomedzi rozličné stánky som kútikom oka zbadala niečo veľmi čudné. Ani by som si to nevšimla, keby som sa neotočila na stánok s malými keramickými šálkami v tvare pyramíd.

Na trhoch, priamo za mnou, sa nachádzali dvaja chlapíci v čiernych sakách. Boli to tí istí muži, ktorých som videla na letisku v Madride a tiež na recepcii hotela. Vtedy som si ich poriadne neprezerala, pretože som nemala prečo. Teraz som z nich začala mať strach a na rukách sa mi mimovoľne zježili jemné chlípky.

Mala som si ich poriadne prezrieť predtým, pretože vtedy nenosili okuliare, teraz ich však na nose mali. Podobali sa mi na strážcov dôležitého pokladu – keby niet okuliarov, videla by som im do očí a vedela by som ich lepšie identifikovať. Takto som sa musela spoliehať len na ozrutné postavy, neoholené strniská a vyholené hlavy.

Ešte v hoteli som nemala dôvod upodozrievať ich. Ved' aj právnici alebo iní úradní pracovníci, celý deň nosiaci oblek, musia potrebovať voľný čas, dovolenku. Bolo mi divné, že si svoje pracovné oblečenie nosia aj na miesto oddychu, ale nevenovala som tomu veľa pozornosti. Až doteraz. Už som si viac nemyslela, že sú to iba turisti, ktorí do mestečka Tostadas prišli spoznávať miestne pamiatky. Mala som podozrenie, že ma prenasledujú, aj keď som nerozumela prečo.

Ako zodpovedná dospelá by som mala zavolať políciu alebo sa z trhu rýchlo vytratiť a nájsť ich pobočku. Niečo však bolo silnejšie ako zodpovednosť dospelých, a to bol tenký hlások malej Bailey, ktorá nechcela prestať pišať o dobrodružstve, čo sa jej práve naskytlo.

Chcela som ju umlčať, ale prebrala kontrolu nad mojimi nohami a pod jej mocou som sa začala ladne preplatať pomedzi obchodníkov a kupujúcich, aby som sa dvoch nebezpečných mužov striasla.

Malá Bailey bola závislá na dobrodružných filmoch americkej výroby, v ktorej hlavná postava svojou šikovnosťou a vynaliezavosťou unikne skupine maskovaných banditov či zlej organizácii, čo ju prenasleduje kvôli starovekému artefaktu alebo mešcu zlata. Hlavnému hrdinovi sa vždy podarí uniknúť, nech mu osud pod nohy podhodí akékoľvek prekážky.

Žiaľ, ja som sa nenachádzala v akčnom filme, nebola som profesorom archeológie so zachraňovaním pokladov ako koníčkom a určite sa filmové šťastie a nepriestrelnosť nenakláňali na moju stranu. Logika mi v predstavách ukazovala silné ruky a nabitú zbraň s ostrými nábojmi. Malá Bailey vedená fantáziou však tieto nebezpečenstvá nevidela. Videla len žiary reflektorov a dobrodružstvo.

Napriek tomu, že som si uvedomovala nebezpečenstvá malej Bailey, v niečom mala pravdu. Videla nebezpečenstvo mužov v oblekoch, ktorí ohrozovali aj mňa, aj ju. Keďže bola viac trénovaná na takéto situácie ako ja, rozhodla som sa ju počúvať a začala som premýšľať nad tým, ako by som sa mužov v oblekoch striasla.

Odrazu som si uvedomila, že v strede trhoviska sa nachádza otvorené pódium, na ktorom sa práve predvádzala dvojica mladíkov šlahajúcich oheň. Žiarivé svetlo a obnažené telá do stredu trhoviska prizvali obrovský dav. *V jeho útrobach by som sa mohla elegantne stratit'!*

Presne to som aj spravila. Zatiaľ čo mladý blondavý chalan žongloval so štyrmi zapálenými palicami a čiernovlasý mladík mu do kruhu hádzal ďalšie a ďalšie, opatrne som sa obzrela za seba. Muži v oblekoch stáli pri stánku s nealkoholickými margaritami.

Opatrne, ale rýchlo som sa votrela medzi ohúrený dav. Bolo veľmi ťažké preplietat' sa medzi natlačenými a ohúrenými ľuďmi, ale s energiou, ktorú mi dodala malá Bailey, som to dokázala.

Vyšla som bočným vchodom a miesto toho, aby som sa behom pustila do mesta, zastala som a premýšľala. Muži v oblekoch si budú myslieť, že presne to urobím, preto som hľadala alternatívu.

Tú som aj rýchlo našla. Na stene budovy trhoviska sa nachádzal rebrík vedúci na strechu. Švihom som po ňom vyšla hore a ocitla sa na priestranej plochej streche plnej kamienkov. Keď som po nich utekala, hlasno mi vrzgali pod nohami. Pričupila som sa k okraju a hypnotizovala východ, z ktorého som vyšla.

Neprišli odtiaľ. Asi o dvadsať minút som ich uvidela prichádzať zo zadnej časti budovy, akoby niečo hľadali. Alebo skôr niekoho. Vyzerali zmätení, keď ma nikde nevedeli nájsť, preto sa popri budove a jej okolí ponevierali ďalšiu polhodinu.

Za ten čas som stihla premýšľať. *Prečo ma prenasledujú? Čo odo mňa chcú?* Doteraz som si myslela, že prenasledovanie mužmi v oblekoch sa môže odohrávať iba vo filmoch a knihách, nie v skutočnom živote.

Keď nenašli to, čo hľadali, čo som bola asi ja, pobrali sa späť do budovy vchodom, ktorým som vyšla. Ešte chvíľu som zostala na streche, pre prípad, že by znova vyšli. Potom som rýchlo zliezla a čo najrýchlejšie sa snažila dostať do hotela.

Na recepciu som sa dovalila za večerného, oranžového svetla pomaly zapadajúceho slnka. Obvyklá pani za ním nestála, pravdepodobne bola na večeri, ktorá začala pred pár minútami.

V hoteli El Sueño nemali jedáleň, iba výdajné okienko. Stál v ňom postarší, zachmúrený pán, ktorý mi po preukázaní sa podal plastovú misku plnú podivnej zmesi kuracieho mäsa, zeleniny a potrhanej tortilly.

Večeru som zjedla na izbe, neustále hypnotizujúc dvere – akoby som čakala, že sa každú chvíľu otvoria – a vykúkaním

z okna a pozeraním čiernych oblekov. Nebola som si istá, čo všetko títo muži vedeli. *Vedia, že som ubytovaná v tomto hoteli? Videli ma vchádzať sem? Všimli si ma na recepcii?* Nevedela som, ale nechcela som nechať nič na náhodu. Ani som si nevychutnala večeru, ktorá bola nakoniec vynikajúca.

Do deviatej som trýpla. Slnko pomaly zapadalo, pouličné lampy osvetľovali len určité kúsky ulíc a námestia. Muži v oblekoch sa mohli skrývať v tieňoch a čakať, kým vyjdem, aby ma mohli lapiť a odniesť bohvie kam.

Skrotila som svoju bujnú fantáziu, do kabelky som si pribalila obranný sprej, ktorý so sebou pre istotu vždy nosím, zopárkrát som zhlboka vydýchla a vyšla som z izby.

Cestou na recepciu som si všimla, že hotel má zadný východ. Túto skutočnosť som okamžite využila a ocitla sa v tesnej, slabo osvetlenej uličke. Ňou som sa spleťou ďalších uličiek, niekoľko minút po štvrt' na desať, ocitla pred kaviarňou, ktorá ma mala posunúť bližšie k vyriešeniu záhady Miguela Kníhžberača.

V rukách som kľčovito zovrela kľučku a potiahla. Dvere, ktoré boli za svetla roztvorené dokorán, sa teraz neotvorili.